

A lány idáig azt hitte, semmi se lehet ijesztőbb a hajnali Zemplénnél. Tévedett. Az éjjeli Zemplén százszorta ijesztőbb volt. Bár itt nőtt fel a hegyek között, a sűrű bükkösök szomszédságában, az éjjeli erdőtől mindig idegenkedett. Csakis nappal merészkedett a fák közé, s olyankor élvezte az avar zizegését, a madarak énekét, a lombokon átszűrődő lágy fény simogatását. Am amikor a nap alábukik a horizonton és homály borul a Zemplénre, minden megváltozik. Az árnyak megnyúlnak, a zárt lombok a hold halovány fényét is kirekesztik, a sötét, baljós körvonalak pedig mindenféle ijesztő dolgokat juttatnak az ember eszébe.

A lány most értette meg igazán, mit jelent a „sűrű, sötét erdő.” Az orra hegyéig se látott volna, ha nem hoz magával zseblámpát. De a sápadt fénysugár még inkább kihangsúlyozta az árnyak titokzatos és hátborzongató körvonalait. Egyszerű fák tűntek óriási szörnyetegeknek, a baglyok huhogása kísértet közeledésének, a szél zúgása a halál előjelének. Igen, az éjjeli Zemplén határozottan vészjósló volt.

Kezdte megbánni, hogy eljött. Pedig alapos oka volt rá. Pár napja, mikor bevitte a postát, a reklámújságok és számlák halmazában egy különös levélre bukkant. Az ázott, koszos borítékon nem szerepelt se bélyeg, se feladó, se cím, mindössze szálkás betűkkel ennyi: „*Net filet, goyvi potuns leicol linra scriptara*”. Vagyis: „A lánynak, aki el tudja olvasni ezt az írást.”

Ismerte a nyelvet: mist volt. Nem az anyanyelve, de megtanulta. Eddig szinte sohase használta, ám úgy tűnt, ennek is eljött az ideje. Kíváncsian nyitotta fel a zöld viaszpecséttel lezárt borítékot és olvasni kezdte a szálkás, lendületes betűkkel írt levelet, amely a mi evilági nyelvünkön így hangzott:

„*Leány, aki ezt olvasod!*

Fontos híreim vannak az Avilágból, amik befolyással lehetnek sokak életére. Ellenségeim a nyomomban libegnek, úgyhogy nagyon óatosan kell eljárunk. Ha szeretnéd megmenteni a fiút, akit szeretsz, gyere az Áldás havának 25. napján alkonyat után egy órával a tisztásba, ahol a messziről jött

világiak táborhelye állt. Ne beszélj senkinek, mindenütt kémek rejtőznek! Egyedül érkezz és titokban! Légy pontos! Üdvözléssel: Egy jóakaród.”

A levélből áradó titokzatosság és baljós hangulat megrémítette. Lehetséges, hogy újabb ellenség közeleg, hetekkel az előző bukása után? Félt, s ugyanakkor izgatott lett. Meg kell tudnia, mi folyik a háttérben. Így vagy úgy, de július 25-én (mivel úgy gondolta, erre a napra utal a levél írója) oda kell mennie, vagy sose tudja meg, milyen veszély leselkedik rájuk – vagy csak akkor, mikor már túl késő lesz.

Summa summarum, itt volt a tisztás szélén a megjelölt időpontban. A félhold előbukkant a felhők mögül, és ezüstös fénybe borított mindent, amit elért. A lány elrakta az elemlámpát és kilépett a fák közül. Nem telt sok időbe, míg szeme hozzászokott a félhomályhoz. A tisztástól már kevésbé borsódzott a háta, mint a sűrű bükköstől, de itt se szívesen töltötte volna az éjszakát. És a találkozó után még haza kell mennem – gondolta frusztráltan. Újra át az erdőn. Szép kilátások... Birizgálni kezdte a nyakláncát, hátha megnyugszik tőle. Nem járt sok sikerrel.

Ag reccsent vele szemben a fák között. Ijedten kapta fel a fejét. Hunyorogva próbálta kivenni, ki vagy mi csaphatta a zajt, de egyelőre nem látott semmit. Csak hallotta, hogy egyre közeledik határozott, emberinek tűnő léptekkel.

Füle nem csapta be. A holdfényes tisztásra kilépő alak valóban ember volt, azt azonban, hogy férfi vagy nő, kamasz vagy felnőtt, nem lehetett eldönteni. Kissé görnyedten járt, fejére csuklyát húzott, ami árnyékot vetett az arcára. Ruhája leginkább középkori vadászgúnyához hasonlított, felső részének oly hosszú volt az ujja, hogy a bal keze ki se látszott belőle.

Az alak lépett még néhányat a lány felé, majd megtorpant. Tekintetét a földre szegezve szólította meg őt:

– Látom eljöttél, leány. Hálás vagyok, hogy komolyan vetted a szavaimat.

Ez a halk, suttogó hang, melyben a negédesség és fenyegető hangszín egyesült, ismerősen csengett a lánynak. Biztos volt benne, hogy hallotta már korábban is. De hol?

– Szóval maga írta a levelet – mondta. Igyekezett, hogy ne remegjen a hangja. *Istenem, miért tört rám hirtelen az aggodás?* – gondolta közben idegesen. – Milyen hírekről van szó és ki maga?

– Lassan a testtel, leány! Először tudnom kell, egyedül jöttél-e, ahogy kértem. Szavaim illetéktelen fülekbe jutva katasztrofális következményekhez vezethetnek.

Ismerősnek tetszett neki a fickó választékos fogalmazása. De továbbra se tudta, honnan.

– Nincs velem senki se, csak te, az Ősökre esküszöm. Nem veték észre, hogy eljöttem hazulról és nem is követtek.

Ahogy ezeket a szavakat kimondta, előtötte egy érzés, hogy bajban van.

A fickó (ekkor már biztosra vette, hogy férfi, vagy idősebb fiú az illető) hangosan felnevetett, s ez a kacaj olyan gúnyosan és gonoszul csendült, hogy a lány háta beleborsódzott.

– A fiatal lányok, mint te, annyira hiszékenyek! Pár ócska közhely, és tessék, ráharap, mint hal a csalikukacra. Szinte bájos ez az ostobaság.

Na jó, ez már nagyon nem normális – gondolta egyre növekvő idegességgel.

– Mondja meg őszintén... vannak egyáltalán hírei, vagy ez csak valami beugratás? – szegezte neki a kérdést, gyengébb hangon, mint akarta.

– Híreim? Hogy vannak-e híreim? – nevetett fel hisztérikusan a csuklyás. – Ó, rengeteg hírem van! Bár hiába mondanám el bármelyiket, esélyed sincs továbbadni őket, hisz hamarosan te se leszel több pusztá hírnél.

– Miről beszél? Nem értem...

– Tényleg fogalmad sincs, te ostoba fruska, hogy miért hívtalak ide? Kár... De tudod, rengetegen élnek le úgy hosszabb-rövidebb életüket, hogy fogalmuk sincs a dolgok igazi okáról...

Fémes csikorgás hallatszott, és a fickó bal keze helyén egy ezüsten csillogó, egyenes pengéjű, éles tőr csúszott elő a ruhaujj alól. Másik kezével egy ugyanolyat markolt. Ekkor emelte fel a fejét és mélyen a lány szemébe nézett. Így már tisztán látszott az arca, s bár beteges, örült vigyor és sebhelyek torzították el, a lány felismerte. Ekkor döbbsent rá, honnan volt ismerős a hangja. Rájött, ki áll előtte. A felismeréstől néma sikolyra nyílt a szája.

Már késő volt. A fickó nekifutásból ráugrott, a földre lökte és gyors, határozott mozdulattal elvágta a torkát. A sebből spriccelve tört elő a vér és a lány másodpercek alatt elvesztette az eszméletét. Így már nem érezte, hogy gyilkosa vad, állati dühvel és

kegyetlenséggel sújtott le rá újra meg újra. Akkor fejezte csak be átokfutását, mikor áldozatának vére vörösre festette a környező fűvet.

A gyilkos visszacsúsztotta a karjaira erősített sínekbe késeit. Ruha-ujja felgyűrődött, így látszott, hogy bal keze hiányzik, és a jobbját számtalan heg borítja.

A halott lányhoz hajolva észrevette a nyakláncát. Vigyorogva tépte le. A holdfény megcsillant az ezüstláncon és a rajta függő farkasfogon. Gonosz mosollyal arcán suttogott maga elé:

– Ez lesz ám a nagyszabású meglepetés neked, életem tönkretévője! Bárcsak láthatnám a ronda pofádat, mikor megkapod a véres nyakláncot és a levelemet, te mocskos farkasfattyú!

Maga mögött hagyva a holttestet visszatért oda, ahonnan jött.

Napokon belül vezető hír lett az összes magyar újságban a fiatal Szántó Alexandra brutális meggyilkolása.

Első fejezet

Kocsma a Kiskakas Krajcárjához

Ahol az Evilágban a vadregényes erdőkkel borított Bakony terül el, ott Mistariában egy teljesen másféle hegység magaslik. Fortocrusnak, vagyis Szerencsehelynek hívják, ám a köznyelv csak Fort-hegységként hivatkozik rá. Nagy kiterjedésű, lankás domb- és hegyoldalak találhatók itt, s az érintetlen erdőkben táltosparipák, iramszarvasok, griffmadarak élnek rejtett, titokzatos életüket. Ahol pedig az erdőket már kiirtották, ott kövér fürtöktől nehéz szőlőültetvények, terméstől roskadozó gyümölcsösök, juhoktól, marhák-tól hemzsegő legelők fekszenek.

Kevés falu bújt meg itt, város pedig egy se. Nem is lakták túl sokan a vidéket; java részük gazda vagy betyár, esetleg kisiparos volt, ők pedig kényelmesen elfértek a pár faluban. Éltek a maguk kimondatlan megállapodása alapján: a betyárok nem okoznak galibát a helyieknek – amíg azok nem kötnek beléjük és nem érdeklődnek pénzüik eredetéről. Kisebb összetűzésektől eltekintve tehát békesség honolt a lankás hegyek között, sok emberöltő óta.

Ezen falvak mindegyike szinte ugyanúgy nézett ki: középen poros főút, mellette tucatnyi ház, egy fogadó vagy kocma.

Nem képzett kivételt Betyárerdő se. Teljesen átlagos fort-hegységi falunak számított, nagyjából ötven ember lakta, közepén pedig ott állt az élet központja: a Kiskakas Krajcárjához címzett kocma. Egy öreg, kopottas falú faház, ajtaja fölé hatalmas fehér betűkkel mázolták a nevét, amellet pedig csőrében gyémánt félkrajcárt tartó fakakas lógott, mely a kocma cégére és egyben szimbóluma volt. Belül tágas helyiség, tele többszemélyes asztalokkal, hogy sok vendég elférjen. A pult mögött számtalan üveg és csapra vert hordó, dekoráció gyanánt környéken ejtett vadak trófeái.

Az Újkenyér havának ötödik napja már reggel csúcsforgalmat hozott az ivóba. Jazon Siemerren, a pultos (akit mindenki csak Jaznak szólított) alig győzte kiszolgálni a szomjas vendégeket. Pufók, borostás arcáról folyt a verejték, vaskos karjai is csatakosak voltak. Bizonyos dolgokat rutinszerűen végzett lassan húsz évnyi kiszolgálás után: a Merteneket, a helyi szőlősgazdákat már várta a frissen csapolt sörük, mikor nyitás után néhány perccel megjelentek, hogy feldobják a nap kezdetét. Ugyanígy megszokott arc volt Bús Bert, a falu koros és magányos koldusa. Korán érkezett minden reggel és naphosszat az egyik sarokban kuporgott. Jaz emberségből minden alkalommal odacsúsztatott neki egy pohárkával valamelyik olcsóbb borból, hadd legyen jó napja az öregnek. Rajtuk kívül pedig négy idősebb gazda (akik rég fiaikra hagyományozták földjeiket) ült itt általában ezekben az órákban és pár korsó sör mellett tombrosztak, s a régi szép időkről beszélgettek.

Ám ez a reggel más volt. A törzsvendégeken kívül megjelent egy kisebb csapatnyi betyár, pár helyi fazekas és bodnár, valamint egy különös vándor is. Rövidre nyírt szakállat hordott, zöldes vadászgúnyát viselt, oldalán tőr, kezében hajítódárda. Frederic Rothaként mutatkozott be és két pohár baccát rendelt.

– Érdekes, érdekes – mormogta maga elé Jaz –, baccával kezdeni a napot? Ráadásul kettővel? Olyan gyomor kell ahhoz, amilyen a bivalynak van.

A bacca volt Mistaria legnépszerűbb röviditala. Hosszú hónapokon keresztül erjesztették különféle gyümölcsökből és gyógynövényekből, majd többször lepárolták, hogy egy bódítóan édes és erős italt kapjanak. Éhgyomorral inni igen merész dolognak számított. De Jaz nem kérdezett és nem vitatkozott. Csak kiszolgált. Elég ideje állt már a pult mögött ahhoz, hogy tudja, a vendégnek mindig igaza van.

– Négy sört ide, de szaporán! – kiáltott rá valaki.

Jaz a hang irányába fordult. Szája alig észrevehetően megrándult. Betyárok. Nem szívelte túlzottan ezeket az öntörvényű, erőszakos, ingerlékeny, zajos bajkeverőket. Afféle törvényen kívüliek voltak, akik saját értékrendjük szerint éltek, többnyire az erdőben. Bár ő kételkedett abban, hogy van értékrendjük. Köztudottan előbb ütnek és csak aztán gondolkodnak – már ha képesek rá egyáltalán. Ha valami kell nekik, elveszik, legyen az pénz, étel, jószág. Itt a Fort-hegységben valamivel jobb volt a helyzet, mivel a betyárok

csak az átutazó kereskedőket fosztogatják (akik kénytelenek erre jönni, mivel erre vezetnek az utak a jó piacot jelentő Nyugati-földek, illetve a főváros, Capitrex felé). Sose emeltek kezét a helyi gazdákra és lakosokra, akik cserébe nem hívták rájuk a hajdúkat. Ettől persze ez kényszerű helyzet maradt, amiből a betyárok profitáltak a legtöbbet, és sokan nem is nézték ezt jó szemmel. Tenni mégse tett senki, mert nem akarták magukra haragítani az egymás iránt meglepően hűséges haramiákat.

Jaz végigmérte a suhancot, aki sörért kiáltott. Rögtön felismerte: Betyár Alex, a környék legifjabb lókötője tette tiszteletét nála. Nem volt több tízenhétnél, de már a betyárok jellegzetes, buggyos ujjú fehér ingét, sötétbarna dolmányát, kócsagtollas kalapját és bő száru fekete nadrágját viselte. Fejfedője alól kikandikáltak sűrű, sötétbarna hajának göndör fürtjei, mogyoróbarna szeme ravasz módon csillogott, övé méretes pisztolytáska és vert lemezzel díszített tarsoly virított. Még csak szakáll se pelyhedzett az állán.

Jaz gondban volt. Pontosán ismerte főnöke szabályait: kölyköket nem szolgálunk ki. Ez a kis siheder pedig valószínűleg kölyöknek számít a szemében. Ugyanakkor a fiú mellett ült még három betyár. Nagydaráb, harcsabajszú, morcos alakok, fokosokkal és pisztolyokkal.

A pultos gyors döntést hozott. A főnöke talán nem ereszt golyót a fejébe, ha ellenszegül, de azok ott biztosan. Visszaporoszkált hát a pult mögé és töltött négy korsónyi hideg, habos sört.

– Parancsoljanak, uraim – dörmögte, miközben letette eléjük az italokat.

– Ezt szeretem! – vigyorodott el a fiatal betyár. – Végre egy fickó, aki nem az ülepében hordja az eszét, és pontosan érti, mi itt a dörgés! Ritka az olyan értelmes ember, mint maga.

Elképesztő, hogy már fiatalon is ilyenek – gondolta Jaz, de közben csak barátságosan mosolygott a suhancra.

Döngő léptek nyomták el a kocsmá halk moráját, majd kivágódott a pult melletti ajtó. A mosoly Jaz arcára fagyott. Az az ajtó híresen éles hallású és hirtelen haragú főnöke lakrészébe vezetett, és mikor így vágódik ki, az sose jelent jót.

Most se jelentett. A Kiskakas Krajcárjához címzett kocsmá tulajdonosa, Armin Quotor dühtől elkékült arccal állt az ajtóban és ordibált:

– Na álljunk meg egy ősökverte szóra! Mégis, hogy az ördög hétszerhágott öreganyjába jut sörhöz egy ilyen kis taknyos az én kocsmámban?! Az én tetűrágta kocsmámban, ahol az én tetűrágta szabályaim érvényesek?! Áruold már el, te tökkelütött, mit mondtam az ilyen csupasz pofájú pernahajderekről?! Hogy a hetedik pokolban égnél el! Na mit mondtam róluk?!

– Hát... öhm... hmm... hogy nem szolgáljuk ki őket... túlzottan... – hebegte kezét tördelve a csapos.

– Túlzottan?! Azt mondtam, túlzottan, te ősökátka kutya-fattya?! Mert én másképp emlékszem! Azt mondtam, hogy EGYÁLTALÁN ne szolgálj ki ilyen kölyökpofájú kis nyikhajokat!! Világos?! Hogy az öreganyádat vinné el az ördög!

– Igen... ehm... az...

– Akkor mégis mire vársz?!

Jaz csak állt mozdulatlanul. Előtte a szitkozódó, szederlila fejű főnöke, a háta mögött négy, feltehetően egyre ingerültebb betyár. Előbbinek csak a hangja nagy, nem valami jó verekedő. Ám a betyárok... Ráadásul fókusz és pisztolyuk van. Ő aztán nem viszi vásárra a bőrét. Rúgja ki Armin, ha akarja, de nincs az a pénz, hogy leálljon vitatkozni ezekkel a banditákkal.

– Sajnálom, uram... de nem megy – suttogta a főnökéhez lépve. – Ezek... betyárok. Nem szerencsés beléjük kötni.

– Ekkora nyámnyila *rotrem degát* még nem hordott hátán a világ, mint te! – dörgött rá megvetően a tulaj. – Én pedig nem dolgozok sipákoló anyámasszony katonáival, fel is út, le is út! Kotródj előlem, hadd vágjak rendet!

Nagy dérrrel-dúrral az asztaltársasághoz csörtetett. Ekkorra már néma csend ült az ivóban és mindenki feszülten figyelte a készülődő eseményeket. Armin csípőre tett kézzel megállt a fiatal betyár előtt. Az kérdőn felvonta a szemöldökét, s alig próbálta elrejtetni kaján vigyorát.

– Valami gond van talán? – kérdezte színlelt ártatlansággal.

– Te vagy a gond, kis taknyos! – vakkantott rá Armin. – Ha nem tudnád, ebben a kocsmában az a szabály, hogy ilyen kölyökpofájú suhancokat nem szolgálunk ki. Tapogasd végig minden reggel a mocskos betyárképedet, és akkor gyere vissza, ha találsz valami kó-sza legénytollat rajta!

Egyik társa, egy nagydarab, kunkori bajszerű fenyegetően felmordult, de a fiú leintette.

– Nyugalom, Vasmarok – mondta. – Az úr valószínűleg csak bal lábbal kelt. Elintézzük okos emberek módjára.

Egy másik, vékonydongájú betyár felröhögött. Lehetett elképzelése, mit ért a fiú ezalatt.

– Nos akkor, jó uram – fordult a tulajhoz. – Ha mindenképp ez a mániája, megnyugtatom, már csupán kerek két hónap van hátra a tizennyolcadik születésnapomig, ami az Evilágban a felnőttkor küszöbe. Úgyhogy azt javaslom, tekintsünk el ettől a két hónaptól, és hagyjon békén, hadd iszogassak. Mindketten jól járunk: maga pénzhez jut, én sörhöz. Mit mond erre?

– Azt, hogy magasról köpök az Evilágra! – fröcsögte dühtől szederjes arccal Armin. – Szemtelen bitang, fogod be a pofád?! Tisztulj innen rögvest, vagy idehívom a hajdúkat, az kénköves pokol! Velük merjél szórakozni, ősökverte suhanc!

A fiú mélyet sóhajtott.

– Tévedtem, Vasmarok. Ez a fickó reménytelenül ostoba.

Olyan gyorsan kapta elő a pisztolyát, hogy Jaz szinte nem is látta. A lövést azonban kristálytiszta hallotta. Az ifjú betyár szemrebbenés nélkül lőtte főbe az akadékoskodó Armint. A kövér férfi pár pillanatig még egyhelyben állt, arcán a düh és a bamba csodálkozás különös egyvelegével, majd hanyatt vágódott. Már halott volt, ám a sebből továbbra is szivárgott a vér.

A suhanc zsebébe nyúlt és rövid kotorászás után öt aranytallért vett elő. Jaz meglepődött. Ez hatalmas összeg, majdnem a kocsm napi bevétele nagy forgalom esetén. Bár az, aki gondolkodás nélkül lelövi azt, aki beleköt, nem csoda, ha kisebb vagyont tart magánál. A pultos nem akart arra gondolni, honnan származhat a pénz.

Az ifjú betyár felállt egy székre, hogy mindenki jól láthassa és hallhassa, bár már az összes szempár régóta rá szegeződött. Mikor megszólalt, hangja betöltötte a helyiséget.

– Mindenki figyelje a kezemet! – kezdte. – Látjátok? Ez itt öt aranytallér. Jó sok pénz, vannak, akik álmukban látnak csak ennyit együtt. Nos, leteszem ide az asztalra. A tiétek. Kettő azért, hogy ne firtassátok az eredetét, három azért, hogy elfelejtsétek, amit az imént láttatok. A pénzt osszátok el... Aki kapja, marja, vagy bánja az ördög, hogyan teszitek.

Leugrott a székről, felhajtotta az italát és Jazhoz lépett. A férfi arca sápadt volt a félelemtől.

– Maga értelmes ember módjára viselkedett, ezért nem lyuggatom ki a szűrét – mondta neki.

– Öhm... köszönöm, kedves... Alex, nemdebár?

– Tájékozott. Ez átok és áldás, ha engem kérdez... Apropos, a sör ára – vett elő hat gyémánt félkrajcárt a tarsolyából. – Én fizetem a bajtársaimét is. És még valami... mivel ez a *rotrem dega* – intett fejével a halott Armin felé – távozott sorainkból, maga az új tulaj.

– Én? – hökkent meg Jaz. – Hogyhogy én?

– Mert én azt mondtam, azért. Van talán valami gond?

– Ősök mentsenek, dehogy! Csak ugye az ilyen papírmunkák... hogy hivatalos legyen...

– Nem tudom, maga hogy van ezzel, de engem pokolian untat a papírmunka – jegyezte meg a fiú, miközben ujjával a pisztolyán dobolt. Jaz nagyot nyelt.

– Micsoda véletlen... én is utálom a papírmunkát.

– Na látja, tud maga, ha akar!

Az ifjú betyár vállon veregette Jazt, majd öles léptekkel kísétált a kocsmából. Társai utána. Ezzel egyidőben a Kiskakas Krajcárjához címzett kocsmá új tulajdonosa sebesen menekült azon a pult melletti ajtón keresztül, amin percekkel korábban néhai főnöke lépett az ivóba. Sejtette ugyanis, hogy a pénzért öltre fognak menni a kápatos vendégek, és rövidesen elszabadul a pokol.

El is szabadult.

Második fejezet

Aranygriff

Sikolyok és kiáltások. Sűrűn kavargó sötétség. Valami közeledik és el akarja kapni. Menekülnie kell. Fut, lohol, de az a valami egyre ott liheg a nyomában.

Réti-Nagy Patriknak napok óta minden éjjel rémálma volt. És minden alkalommal ugyanaz történt, mindig ugyanúgy zajlott. Először Kristóffal, Márkkal és Janival sétálnak az utcán, de szőke barátjuk hirtelen eltűnik. Ők, többiek pedig egy erdőben találják magukat és különös hangokat hallanak.

Pont, mint most. Patrik érezte csupasz talpával a nedves mohapárnát, s közben azon töprengett, mi a csudáért van mezítláb. Persze, ez egy álom, ahol mindig fura dolgok történnek – emlékeztette magát epésen.

Rekedtes, fülsértő káromlás. Felnézett az égre és keserűen elmosolyodott. Megint itt vagy – gondolta. Természetesen, fekete holló ereszkedett alá az égből és közben folyamatosan káromgott. Mindig ennél a résznél fordultak igazán rosszra a dolgok, amikor a sunyi szemű madár megjelent. Tudta, mi következik, hisz minden éjjel menetrendszerűen ugyanaz történt. A fák eltűntek, némán tátogó barátai elhalványultak és nem maradt más, csak a sűrű sötétség, benne az utálatos hangú hollóval. Szívesen rákiáltott volna, hogy hallgasson el, de tudta, hasztalanul próbálkozna. Marhaság, hogy mi irányítjuk az álmainkat. Irányítják azok magukat, és közben jól röhögnek a markukba, hogy sikerül ráhozniuk a frászt az emberre.

Morgás. Hátborzongató, hátborzongatóbb bármiféle hangnál, amit eddig hallott. A káromlás ehhez képest kamarazene. Ettől feláll a szőr az ember karján és beleborzong a félelembe. Egy egér érezheti magát így, amikor meghallja a kígyó sziszegését.

Futni kezdett. Mi mást tehetett volna, mint hogy engedelmesen követi az álom szabályszerű menetét? A morgó lény se törte meg a klisé: üldözőbe vette. A károgó elhallgatott, ő maradt csupán és a nyomában loholó bestia. Zihált, kapkodva szedte a levegőt, a fenevad pedig komótos, döngő léptekkel közeledett, s közben morgott, egyre csak morgott.

Fogyott az ereje. Lelassult. Tudta, hogy futnia kéne, de nem bírta. A lába nem engedelmeskedett. Elesett s magatehetetlenül feködött a földön.

Utálta ezt a részt. A szörnyeteg utolérte, megállt, és győzelmetjes tudatában fölé magasodott. A nyakába lihegett. Borzalmas szaga volt, mint a döglött, rothadó állati tetem és a poshadt mosárbűz keveréke. Aztán nagyra tátotta száját és elnyelte a fiút.

* * *

Patrik izzadságtól csatakosan riadt fel. Halkan zihált. Hiába álmotta már többször, nem tudta megszokni. Nehezen hitte, hogy valaha képes lesz rá.

Félt és aggódott. Pedig tudta, ez nem lehet jövőlátó-álom. Nem lehet, mert nem viseli *azt*. Ha *azt* nincs rajta, nem lát a jövőbe – legalábbis eddig így volt.

Patrik telefonján megnézte az időt. Hajnali három. Csodás! Muszáj lesz valahogy visszaaludnia, ha nem akar hullafáradt lenni a holnapi családi kiránduláson. Csak előbb még el kell intéznie valamit. Meg kell győződnie arról, amit gondol.

Tovább tapogatózott az éjjeliszekrényen. A Gyilkosság az Orient expresszen, az éjjeli lámpa és a fülhallgatója után kezébe akadt, amit keresett. Végigsimította a bőrszíjat, az aranyból készített körlemezt és a belekarcolt mintát. Egy őszöreg karkötő volt, amolyan hagyományörző relikvia. Családi örökség, a legidősebb gyermek kapja meg tizenkét évesen, generációk óta.

Hiába volt sötét, a fiú maga előtt látta az ékszer minden apró részletét. A kenderből sodort madzag, amivel szorosra lehet húzni; a fekete rovásírással díszített, sötétbarna, kopottas bőrszíj; a csillogó, arany körlap, amelybe mesteri ügyességgel véstek egy ágaskodó griffmadarat. Nem a közismert orosz-lános-sasos változatot, hanem a kalandozások kori magyar griffet, sasfejjel, szárnyakkal, karmos mancsokkal és szarvakkal.

Annak idején büszkén húzta csuklójára a régi ékszer. Ükapja ötvösmester volt, apja szerint ő készítette a griffes aranylapot. Patrik úgy érezte, ezáltal kicsit visszautazik az időben, mintha ő is lóháton vágatón, nomád ősmagyar lenne. Olyannyira belelovallta magát e gondolatba, hogy alváshoz se vette le a karkötőt. Ekkor jött rá, hogy az több, mint egyszerű dísz.

Azon az éjjelen álmodta meg először a jövőt. Azt a bizonyos szikláról zuhanós álmot, a hatodikos osztálykirándulás előtt. Akkor még csak véletlennek gondolta, fel sem merült benne, hogy köze van a karkötőhöz. Ám újra megtörtént. Álmában a tanár felhívni hívta egyik osztálytársát. Másnap pont azt a diákot szólították a táblához. Ez az eset annyira megdöbbenetete, hogy Kristófnak se beszélt róla.

Azóta csak ritkán vette fel. Néha elfogta egy megérzés, hogy tanácsos volna felvennie – mint például a tábor előtt.

A mostani eset teljesen új. Ezt az álmot valóságosnak érezte. A szagok, hangok, képek... főleg az érzések. Vajon a jövőbe látott? Sürgősen ki kell derítenie, sok múlik ezen.

Felhúzta a csuklójára az aranygriffes karkötőt, oldalára fordult és elaludt.

* * *

Ismét álmodott. Hasonlóan kezdődött, mint az előzőek, és ez nyugtalansággal töltötte el. Kristóf, Márk, Jani és ő. Sétáltak, dumáltak, ökörködtek. Pont, mint ma. Azután a szőke fiú kámforrá vált. Patrik meglepve tapasztalta, hogy kívülről látja saját magát is, mintha mozifilmet nézne.

Gyorsan változtak a képek, alig bírta felfogni: Márk, Jani és ő egy rendőrrel beszélnek; ők hárman egy csapat farkassal az oldalukon sétálnak (igen hasonlítottak a farkasember-fiú falkájának tagjaira); hollókárogás, de ezúttal két fekete madár szállt le elé; lövések; egy óriási szélmalom, lapátkerekein furcsa, értelmetlen szöveg; egy talárszerű köpönyeget viselő, hosszú hajú, nyájasan mosolygó férfi; s legvégül a sötétség... morgás... dögszag... lihegés... harapás.

A rejtélyes szörny ismét elnyelte Patrikot.

* * *

– Ugye, most csak viccelsz?!

Patrik szíve kihagyott egy ütemet az ijedtségtől. Nem volt biztos benne, hogy jól értette Márk szavait, ezért újra megkérdezte:

– Neked se válaszol már négy napja?

– Eszontam testvérecsém, nem? Kedves barátunk, a szípusországi gonoszok várának nemezise úgy eltűnt, mintha személyesen az ördög öreganyja vitte volna magával a pokolba.

Patrik halkan felszisszent. Egyrészt Kristóf arra kérte őket (Janit is, miután beszámoltak neki a Zemplénben történekekről), hogy ne emlegessék Mistariát és lakóit se telefonon, se e-mailben, se semmilyen digitális felületen, nehogy bárki tudomást szerezzen róla, vagy emiatt bajba kerüljenek.

És az álom miatt is nyugtalan volt. Az álom miatt, amit az aranygriffes karkötőt viselve álmódott. Az álom miatt, amiben Kristóf eltűnik.

Aznap, mikor estefelé hazaért a kirándulásról, első dolga volt megcsörgetnie a barátját. Kicsengett. Azzal nyugtatta magát, hogy Kristófnak biztosan dolga van.

A következő nap megint próbálta elérni. Hívta, írt neki, de semmi. A telefon folyamatosan kicsengett, az üzeneteket nem nézte meg. És ugyanez történt harmadjára is, tegnap.

Kristálytisztán emlékezett, mit kért tőle barátja, mikor elment Rolanddal arra a mentőakcióra: „Ha bármikor három napnál hosszabb idő telik el úgy, hogy semmit se tudsz rólam, keress meg!” Kristóf félt, hogy a zempléni esetnek hosszabb távú következményei lehetnek. Szavai beigazolódnak látszottak. A negyedik nap, hogy semmire se reagált, ezért felhívta Márkot, hátha ő tud valamit, de a humor és szarkazmus vörös hajú nagymestere éppoly tanácstalan volt, mint Patrik.

– Csitt, te! – szólt idegesen Márkhoz. – Nem emlékszel? Kristóf mondta, hogy ezekről ne beszéljünk telefonon.

– Jóvan na, csak baromkodtam. A humor a legjobb orvosság az élet sebeire, kedves Patka. De te tényleg azt hiszed, hogy *azok*nak van köze az eltűnéséhez?

– Nem tudom biztosan, de nincs jó előérzetem. A legokosabb volna elmenni hozzá és megnézni, otthon van-e. Ha nincs, a szülei csak tudják, mi történt. És ha ők se... na, akkor van komoly baj.

– Ha ez megnyugtat téged... De szerintem túlreagálsz, mint gyenge gyomor az antibiotikumot.

– De ha igazam van...

– Akkor jókora szívás vár mindannyiunkra. De no para, Kristóf tuti ott lesz, és személyesen fültövön legyinthejtük.

– Hát... remélem... azaz, hogy ott lesz, nem a fültövön legyintést... Na mindegy, szia! Akkor Kelenföldön találkozunk, megyek az első vonattal.

– Oké, tesókám! Hívom Janit is!

Patrik letette. Rossz érzése egyre erősödött. Nem hitte igazán, hogy lesz lehetőségük bármit tenni Kristóffal, személyesen.

Harmadik fejezet

Mi újság az újságban?

Betyár Alex laza, ruganyos léptekkel haladt végig a porlepte betyárerdői főúton, miközben vígan füttyörészett. Jól indult a napja, ma is eggyel kevesebben lettek a minden lében kanál, faragatlan tuskók. Cseppnyi szájalmat se érzett az ostoba és vaskalapos kocsmáros iránt. Veszélyt jelentett rá, és még sértegette is. Tettét teljesen jogosnak érezte. Hisz élete születésétől fogva egy dologról szólt: a túlélésről.

Fattyúnak született, bajtársai elmondása szerint a szomszéd falu egyik gazdájának és szolgálólányának szerelméből. Féltek a szegyéntől, ezért a lány elvonult az erdőbe megszülni gyermekét, s onnantól ott éltek kettesben. Ám a lányt egyik télen elvitte a tüdőgyulladás. Haldokolva kereste fel a betyárokat, és bízta rájuk Alexet.

Halvány emlékei voltak csak anyjáról. Haja sötétbarna és vállára omló, pajkos szeme nevetve csillogott, még a legnagyobb bajban is. De ennél többet nem tudott felidézni sose. Kétéves volt, mikor utoljára látta.

Rossz híruk ellenére az öntörvényű haramiák nem dobták el maguktól. Igaz, hogy raboltak, fosztogattak, zsaroltak, s néha ölték a megélhetésükért, de egy ártatlan gyermeket nem tudtak magára hagyni. Befogadták, és az összes hozzájuk csatlakozó nevénincshez hasonlóan a Betyár vezetéknevvel ruházták fel.

Köztük növekedett, s megismerte múltjukat, szokásaikat. Elmesélték neki, hogy talált rá az Avilágra az öt legfőbb betyár, Rózsa Sándor, Sobri Jóska, Patkó Bandi, Vidróczki Márton és Kormos Pista, majd hogyan vezették át ide a betyárokat a pandúrok elől, sokszor saját halálukat megjátszva, életüket kockáztatva.

Tudatosították benne, hogy emiatt a szellemi gyökereik az Evilághoz kötik őket, s erre büszkének kell lenniük. Hallott arról, hogy itt, Mistariában egy könyörtelenebb, ugyanakkor könnyebben ki-cselezhető rendfenntartó erőbe ütköztek a betyárok, mégpedig az Evilágból korábban érkezett hajdúkba, akik tűzzel-vassal igyekeznek betartatni a Nagytanács törvényeit mindenhol, ahova elér a kezük. Elmesélték neki, hogyan telepedtek le őseik a Fort-hegységben, a Nyugati-Földeken, a Feneketlen-tótól délre és szerte Mistariában; hogyan alkottak közösségeket, törvényeket, erkölcsrendet, s hogyan maradtak fenn a mai napig.

Az ifjú Alex figyelt, tanult, cseperedett. Mikor tizenkettedik életévét betöltötte, Torzonborz, aki a fort-hegységi betyárokat vezette, és a fiú legfőbb patrónusa volt, azt mondta neki, ideje átesnie a Hárompróbán. Többek közt bátorságát, ravaszságát, tűrőképességét, bajtársiasságát és ügyességét tették próbára. Sikeresen teljesítette mindet, így teljes értékű betyárrá vált. Megkapta a buggyos inget és nadrágot, a fekete mellényt, a kócsagtollas kalapot, egy díszes tarsolyt és egy saját pisztolyt. Az egyetlen, amit ezzel még nem érdemelt ki (s ez mardosta is gyakran), a rézfokos volt, a betyárok kultikus, csákányszerű fegyvere. Közelharcra kiváló, ám inkább eszmei értéket képviselt és egyfajta büszkeséget adott a gazdagon díszített, vörösösen csillogó fegyver. Ám csak annak járt, aki a Hétpróbát is teljesítette, s ezáltal hétpróbás gazemberré vált, teljes mértékben elkötelezetté a betyárnemzethez. Mivel korhoz nem kötötték, egy éve szerencsét is próbált, ám nem járt sikerrel. Kevesen képesek teljesíteni húszéves kor alatt. Eltökélt szándéka volt, hogy ő váljon a legifjabb betyárrá, aki kiérdemelte a rézfokost.

Unottan nézte a házakat, miközben elhaladt előttük. Sohase történik semmi ebben a koszfészekben – gondolta. Ivászat a kocsmában, tombrusozás, birkózás vagy céllövészet a tanyájukon, erdőjárás... az unalmas monotonitást csak néha töri meg egy-egy erre tévedő vándorkereskedő kirablása (hisz a helyieket a békeség érdekében nem zaklatják). Abból van elég pénzüik, hogy a következő érkezéséig jól éljenek. (Sose loptak többet, mint amennyire szükségük volt, és általában azoktól, akiknek volt bőven.) De addig legjobb esetben is egy hét telik el. Hiába a helyi gazdák által termelt bor, gyümölcs, hús, tej, a kereskedők igyekeznek elkerülni ezt a vidéket, mert azzal pénzüik és árujuk elvesztését

kockáztatják. Ám előbb-utóbb kénytelenek erre járni, hiszen az Északi Szabad Úton nem sok az olyan falu, ahol haszonra tehetnének szert – igaz, kisebb az esélye annak, hogy kirabolják őket.

Miközben ezeken morfondírozott, eszébe jutott, hogy még be se ment Hugo bácsihoz. Minden hétfő reggel felkereste az öregurat, hogy újságot vegyen tőle, mivel a faluban csak nála lehetett kapni. Szeretett újságot olvasni; ha már az otthona egy unalmas koszfészek, legalább Mistaria eseményein szórakozhasson.

Hugo bácsi a falu utolsó házában lakott, s mint mindig, most is a tornácon ülve, csendesen pipázott. Görnyedt hátát egy széktámlájának vetette, tekintete a messzeségbe révedt, miközben eregette a füstkarikákat. Képes volt naphosszat így maradni: mozdulatlanul pöfékelve. Olykor annyira belefeledkezett a gondolataiba, hogy elfelejtette újratölteni a pipáját, vagy épp kihagyott étkezéseket.

Alex belépett a nyitott kertkapun át a kicsiny, főként fűvel borított kertbe, átvágott rajta, majd megált az öregúr előtt. Kalapot emelt, és jó hangosan köszönt, mivel Hugo bácsi kissé süket volt.

– Ősökáldotta jó napot, Hugo bátya!

A vénség ráemelte ködös, fakózöld szemét, megpödörte harcsabajszát, útjára engedett egy utolsó, kövér füstkarikát és csak azután viszonzta a köszöntést:

– Ősökáldottát magának is, fiatalember! Jött az e heti Kismadárért?

Mistariának egyetlen, de számtalan témával foglalkozó újságja volt, mégpedig a hetente megjelenő Héthatári Hírmondó. Nevét az Avilág határai mentén elterülő hét titokzatos, kevésbé ismert táj előtt tisztelegve kapta, melyek a Keleti-Peremhegyek, a Setét-szurdok, a Mákföldek, az Üveghegység, az Óperenciás-tenger, a Szikso-sivatag és a Rémalföld. A hetilap címe büszkén sugallta, hogy ebben mindent megtalálni, ami e hét határvidéken innen és túl említésre méltó. Emellett minden szám címlapján ott díszelgett a mottója: „A kismadarak azt csicssergik...”, s emiatt a köznép egyszerűen Kismadárnak hívta a Hírmondót.

Alex elgondolkozott. A sör, a pipa, az újság... mindegyik evilági eredetű, ezt a bolond is tudja. Na de miért csak ezeket vették át tőlük? Mert az biztos, hogy ennél több dolgot eszeltek ki. S az evilágiak miért nem vették át Mistaria szokásait, vívmányait? Politika lenne? A Nagytanács megszabja talán azt is, mi áramolhat a

két világ közt, nem csak azt, hogy ki? A fene se érti. Ugyanakkor nem tanácsos a nagyok tetteit megkérdőjelezni, mert aki magas falon lesne át, az nagyot fog zuhanni.

– Eltalálta, Hugo bátya – biccentett mosolyogva. – Egy Kis-madarat szeretnék kérni.

– No nézzük, meghozták-e már a légi futárok?

Komótosan fölállt és betotyogott a házába. Kisvártatva ismét felbukkant, kezében a Héthatári Hírmondó legfrissebb számával.

– Szerencséje van, fiatalember, ma korán érkeztek a szellemek. Öt garas lesz.

Alex kiszámolta a pénzt és az öregúr kezébe szórta. Hóna alá csapta az újságot és kalapot emelve búcsút intett:

– Az Ősök vigyázzák lépteit, bátya!

– A magáéit is, fiatalember!

Alex remek hangulatba került. Ha rövid időre is, de véget ér az unalom, hála az újságnak. Ilyenkor értékelte igazán, hogy a betyárok többségével ellentétben Torzonborz fontosnak tartotta a betűk ismeretét, ezért megtanította írni-olvasni.

Elhagyta a falut, s ott már az erdő kezdődött. Sejtelmes, buja tölgyes volt, melyet a melengető napsugarak növesztettek nagyra és gazdagra. Különösen az aljnövényzet pompázott tavasztól őszig virágszőnyegben: nőszirm, gyűszűvirág, galagonya, kökény termett, s tartotta el az éhes vadakat, hontalan vándorokat.

Alex úgy ismerte ezt az erdőt, mint a tenyerét. Kiskorától fogva kóborolt benne, felfedezte titkos forrásait, megismerte rejtett ösvényeit, megtanulta, merre mi nő. Azt is tudta, hol találhat egy csendes zugot, ahol békében elolvashatja a híreket. Egy eldugott, kicsiny tisztás, ahol csak a lepkék és madarak fordulnak meg gyakran.

Pár perc alatt elérte. Hiába volt közel a faluhoz, nem sokan látogatták, mert a helyiek döntő többsége munkáskorú vagy idős volt, s erejük vagy idejük hiánya gátolta őket a barangolásban. Így nem kellett attól tartania, hogy nyugalmaát megzavarják. Lehuppant a hajnali harmattól még nedves fűre és olvasni kezdte a Hírmondó címlapját.

– Nofene – mormogta. – Ez érdekesnek tűnik.

Közel a lelepleződéshez?

Vajon veszélyt jelent Mistariára a Meredélyi Mészáros?

Az Evilág rendőrei számára hatalmas rejtélynek bizonyult egy gyilkosságsorozat, melynek helyszíne a Zempléni-hegység (a mi Meredély-hegységünk evilági oldala). Az eddig megtalált öt áldozatban mindössze egy dolog közös: torkukat feltépték, így végezték velük. Az ámokfutás másfél hete tart, és a rendfenntartó erők csak találgatnak. Úgy vélik, idomított kutyákkal, vagy fűrészfogas késsel hajtja végre tetteit az illető, ez azonban messze áll az igazságtól. A Hajdúk Tanácsa állítja, hogy a jelek egyértelműen csordásfarkas ténykedésére utalnak – arról viszont egyik tanácstag se nyilatkozott, hogy mégis hogyan kerül egy virkolak ilyen messzire a Vaderdőtől? Köztudott, hogy hajdúk őrzik az erdő határait, nehogy a bestiák kiszabaduljanak – ám ezek szerint hanyagul végezték munkájukat. Ugyanakkor találgatni és ujjal mutogatni a felelősre veszélyes és meggondolatlan. Most legfőbb feladata minden mistariai állampolgárnak, hogy összefogjunk a Meredélyi Mészáros ellen (ahogy a köznyelv hívja), mielőtt az evilágiak gyanút fognának. Épp ezért vérdíjat tűztek ki a kegyetlen gyilkos fejére: aki hasznos információval szolgál róla, 3, aki kézre keríti a tettest, 30 aranytallért kap a Nagytanács-tól.

– Azt az ördög öreganyját! – fütttyentett Alex. – Ez a fickó aztán nem semmi.

Folytatta a cikk olvasását. A Hajdúk Tanácsát vezető (és minden betyár által egységesen gyűlölt) Zamor-Bank Fiderog nyilatkozott röviden, szűkszavúan és Alex szerint képmutatóan, majd a végére hagyták a gyilkosságok részletezését. Ez a rész kevésbé érdekelte, mint az eleje, azonban amit ezután talált, annál inkább felkeltette a kíváncsiságát.

Újabb mozaikdarab a Doransky-kirakósban.

A rejtély végre megoldódik?

A Nagytanács által támogatott, sámánokból, tudós bölcsekből és történetírókból álló társaság, amely a Sirokvárnál tizenhat éve történt tragikus tüzeset okait volt hivatott tisztázni, megdöbbenő felfedezést tett.

A történetet mindenki ismeri. Az 547. esztendőbeli enyészet havának 4. napján a Doranskyk ősi családi fészke ismeretlen okokból kigyulladt, s lakóival együtt porig égett. A legelfogadottabb álláspont szerint egy kemencéből kibullott égő fabasáb okozta a tragédiát, ám a rossz nyelvek a nagybatalmú és gazdag Marothan-családot gyanúsítják szándékos gyújtogatással, elvégre a köztük és a Doranskyk közt feszült ellentét közismert, ráadásul a család kibálásával a Marothanokat tették meg az Északisik-Meredély Partia örökös kormányzóivá.

A fentebb említett társaság azonban más jellegű bizonyítékot tárt fel. Egy szinte teljesen elégett levélmaradványra bukkantak, amit má-gia segítségével sikerült nagyjából olvashatóvá tenni, és ebből megdöb-bentő tény derült ki. Idézzük a fordulatot jelentő részletet: „...egyedül Rickard bátyám és neje, Evelyn nincsenek itt, elvitték nemrég született kisfiukat, hogy a szokásokhoz híven megkereszteljék az Evilágban, s ezáltal megvédjék őt a boszorkányok, szépasszonyok, rontók átkaitól” – írta Lina Doransky az apósának.

Úgy tűnik tehát, hogy két vér szerinti Doransky, s Evelyn Vansien biztosan túlélte a katasztrófát, és jogosan követelhetik vissza vagyonukat, földjeiket, kormányzói címüket. Az viszont rejtély, hogy ha valóban életben vannak, miért nem adnak hírt magukról tizenhat éve?

A sors iróniája talán, hogy ezúttal a másik nemes családra, a Marothanokra járt rá a rúd. Nem elég, hogy Konrad Marothan hosszas betegeskedés után életét veszítette (és szinte azonnal egyidőben lett vadászbaleset áldozata Atos, a család egy ifjabb tagja), a jelenlegi családfő és kormányzó, Paol a napokban jelentette be, hogy többek között testvére, Blanca, Atos öccse és anyja, Caplon és Janca, valamint a fia, Donato járvány áldozataivá váltak. A tüdővészszerű megbetegedés szerencsére nem kezdett el tombolni az országban, de a családnak súlyos lelki veszteséget hozott, ráadásul higiénia okokból jobbnak látták elhagyni Sárkányvermet, ősi otthonukat. Ennek további részleteit, és a Paol Marothannal készített interjúnkat újságunk 10. oldalán olvashatják.

– Megérdemlitek, seggfejek! – köpött a földre Alex. A Doranskyk és a Marothanok szüntelen viszálykodása oly régóta tartott (s nem ért véget a békeszerződésük megkötése után se; sőt, a környék lakói a mai napig fel-felemlegetik), hogy az avilágiak többsége beleunt, és nem sok figyelmet szentelt az események alakulásának. A betyárfiú azonban élvezettel hallgatta és olvasta a történeteket a két ellenséges család perpatvarairól. E történetek alapján a Doranskykat kedvelte meg jobban, hisz elvhűek, tántoríthatatlanok és becsületesek voltak, míg a Marothanok gátlástalanok, alatomosak és erkölcstelenek. Persze az efféle históriák mindig túloznak és idealizálnak kissé, de a haraszt se zörög, ha nem fújja a szél.

Még egyszer elolvasta a levéltöredék másolatát. Csak a fejét ingatta rajta. Nem adott sokat se a mágiára, se az evilágiak hókuszpókuszaira. Mistaria-szerte közismert volt, hogy az Evilág papjai állítólag olyan vizet készítenek, ami megóvjá a boszorkányok